

॥ १० ॥ शांतिपराः उपरतचित्ताः ॥ ११ ॥ १२ ॥ १३ ॥ अमूढसंज्ञैः भीष्मादिभिः सव्यतः कृतैरुपलक्षितेन भवता यातव्यं गंतव्यं ॥ १४ ॥ १५ ॥ १६ ॥ १७ ॥ १८ ॥ १९ ॥ अयं अर्जुनः भवतः विसंज्ञा
नयुष्मान् यथानमुच्येत न मोचनं स्यात्तथा प्रमथीत उपमृद्यात् न तु नृदितवानिति भावः ॥ २० ॥ शांतिनष्टचित्तां वृशंसंकर्तुं समूहान्मारयितुं न अलं न योग्यः तत्र हेतुः न पापेस्य मनोस्ति यतो विशिष्टं श्रेष्ठं ॥ २१ ॥
ततः पुनर्भीमं रवं प्रगृह्य दोर्भ्यां महाशंखमुदारघोषं ॥ व्यनादयत्सप्रदिशो दिशः खंभुवं च पार्थो द्विषतां निहंता ॥ १० ॥ तेशंखनादेन कुरुप्रवीराः संमोहिताः पार्थ
समीरितेन ॥ उत्सृज्य चापानि दुरासदानि सर्वे तदा शांतिपरा बभूवुः ॥ ११ ॥ तथा विसंज्ञेषु च तेषु पार्थः स्मृत्वा च वाक्यानि तथोत्तरायाः ॥ निर्याहि मध्यादिति म
त्स्यपुत्रमुवाच यावत्कुरवो विसंज्ञाः ॥ १२ ॥ आचार्यशारद्वतयोः सुशुक्ले कर्णस्य पीतं रुचिरं च वस्त्रं ॥ द्रौणे श्वराज्ञश्च तथैव नीले वस्त्रे समादत्स्वनरप्रवीर ॥ १३ ॥
भीष्मस्य संज्ञां तु तथैव मन्ये जानाति सोऽस्त्रप्रतिघातमेषः ॥ एतस्य वाहान् कुरुसव्यतस्त्वमेवं हियातव्यममूढसंज्ञैः ॥ १४ ॥ रश्मीन्समुत्सृज्य ततो महात्मारथादव
पुत्यविराटपुत्रः ॥ वस्त्राण्युपादाय महारथानां तूर्णं पुनः स्वरथमारुरोह ॥ १५ ॥ ततो न्वशासच्चतुरः सदश्वान् पुत्रो विराटस्य हिरण्यकक्षान् ॥ ते तद्वती युध्वजिना
मनीकं श्वेतावहं तोऽर्जुनमाजिमध्यात् ॥ १६ ॥ तथानुयांतं पुरुषप्रवीरं भीष्मः शरैरभ्यहनत्तरस्वी ॥ स चापि भीष्मस्य हयान्निहत्य विव्याध पार्थो दशभिः पृषत्कैः
॥ १७ ॥ ततोर्जुनो भीष्ममपास्य युद्धे विध्वास्य यंतारमरिष्ठधन्वा ॥ तस्थौ विमुक्तोरथ वृंदमध्यान्मेघं विदार्यैव सहस्ररश्मिः ॥ १८ ॥ लब्ध्वा हि संज्ञां तु कुरुप्रवीराः
पार्थं निरीक्ष्याथ सुरेंद्रकल्पं ॥ रणे विमुक्तं स्थितमेकमाजौ स धार्तराष्ट्रस्त्वरितं बभाषे ॥ १९ ॥ अयं कथं वै भवतो विमुक्तस्तथा प्रमथीत यथानमुच्येत ॥ तमब्रवी
च्छांतनवः प्रहस्य कृते गता बुद्धिरभूत् कवीर्यं ॥ २० ॥ शांतिपरां प्राप्य यदा स्थितो भूरुत्सृज्य बाणांश्च धनुर्विचित्रं ॥ न त्वेष बीभत्सुरलं वृशंसंकर्तुं न पापेस्य मनो
विशिष्टं ॥ २१ ॥ त्रैलोक्यहेतोर्न जहेत्स्वधर्मं सर्वे न तस्मान्निहतारणेऽस्मिन् ॥ क्षिप्रं कुरु न्याहिकुरु प्रवीरविजित्य गाश्च प्रतियातु पार्थः ॥ मा ते स्वको रथो निपतेत
मो हात्तत्संविधातव्यमरिष्ठबंधं ॥ २२ ॥ वैशंपायन उवाच दुर्योधनस्तस्य तु तन्निशम्य पितामहस्यात्महितं वचो य ॥ अतीतकामो युधिसोत्यमर्षी राजा
विनिःश्वस्य बभूव तूष्णीं ॥ २३ ॥ तद्भीष्मवाक्यं हितमीक्ष्य सर्वे धनं जयाग्निं च विवर्धमानं ॥ निवर्त्तनायैव मनो निदध्युर्दुर्योधनं ते परिरक्षमाणाः ॥ २४ ॥ तान्
स्थिताः प्रीतमनाः स पार्थो धनं जयः प्रेक्ष्य कुरुप्रवीरान् ॥ अभाषमाणो नुनयं मुहुर्त्तं वचो ब्रवीत्संपरिहृत्य भूयः ॥ २५ ॥

अरिष्ठबंधं कल्याणानुबंधिकर्म ॥ २२ ॥ २३ ॥ २४ ॥ परिहृत्य परिहृत्य ॥ २५ ॥